

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Fyzikální ústav AV ČR, v. v. i.**, Na Slovance 2, Praha 8, zastoupeného JUDr. Karlem Zuskou, advokátem, se sídlem v Praze 5, Palác Anděl, Radlická 3185/1c, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dosud vedenou pod sp.zn. 3 A 127/2014) se žalobce domáhá soudní ochrany proti nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., který spatřuje v postupu žalovaného, jímž snížil žalobci dotaci, in eventum, proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“ nebo „žalovaný“) označenému „Oznámení o snížení dotace“ ze dne 25. 7. 2014, č. j. MŠMT-16893/2013-3 (dále též „Oznámení“). V podané žalobě žalobce konstatoval, že je právnickou osobou – veřejnou výzkumnou institucí a žalovaný je ve vztahu k žalobci správním orgánem, resp. poskytovatelem dotace, který na základě žádosti žalobce o poskytnutí dotace a v souladu s ust. § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 19.2.2015 (dále jen „rozpočtová pravidla“) vydal rozhodnutí o poskytnutí dotace, na základě něhož je žalobce příjemcem dotace.

V přípisu ze dne 4. prosince 2014 žalobce navrhl, že pokud by soud Oznámení nekvalifikoval jako rozhodnutí, aby bylo žalovanému uloženo vydat rozhodnutí ve věci snížení dotace, in eventum, rozhodnout o rozkladu žalobce podanému proti Oznámení.

Žalobce dále uvedl, že s ohledem na nejasnost příslušných ustanovení rozpočtových pravidel a nedostatečnou judikaturu v otázkách aplikace § 44e rozpočtových pravidel navrhuje, aby byla vedena dvě řízení a to

- A) řízení o ochraně před nezákonným zásahem, alternativně o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a
- B) řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, alternativně tak, že se žalovanému ukládá povinnost vydat rozhodnutí ve věci snížení dotace či povinnost vydat rozhodnutí o rozkladu žalobce podaném dne 4. 9 2014 proti Oznámení o snížení dotace ze dne 25. 7. 2014.

Žalobce doplnil odůvodnění žaloby týkající se skutkových tvrzení žaloby proti nečinnosti, a sice, že Oznámení nevyhovuje kritériím pro takové rozhodnutí, a proto má za to, že nebylo vydáno řádné rozhodnutí.

Žalobce rovněž upozornil na specifikum dané věci, neboť žalovaný v daném případě vystupuje jako ústřední správní úřad v postavení správního orgánu při správě veřejných financí, po němž již žádný další, či jiný nadřízený správní orgán fakticky ani právně nepřichází v úvahu. Nadto žalovaný shledal rozklad nepřipustným z důvodu, že na rozkladem napadené Oznámení se nevztahuje správní řád, ani obecné předpisy o správním řízení. Uplatnění prostředků ochrany ve správním řízení se tedy ukázalo bezvýsledným.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. května 2015, č. j. 3A 127/2014-29 vyloučil žalobu na ochranu žalobce proti nečinnosti správního orgánu k samostatnému projednání, neboť oba žalobcem uplatněné žalobní typy předpokládají zcela odlišná žalobní tvrzení a hodnocení odlišných skutkových zjištění ze strany soudu.

Ve vyjádření k obsahu žaloby popsal žalovaný procesní vývoj věci, uvedl, že jde o věc vyloučenou ze soudního přezkumu, z povahy věci se nemohl nečinnosti dopustit, má za to že není splněna podmínka žalobní legitimace. Žaloba by měla být odmítnuta jako nepřipustná.

Dále žalovaný poukázal na čl. 60 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006, z něhož vyplývá jeho odpovědnost jako řídicího orgánu za to, že veškeré dotované výdaje v programu, který řídí, budou v souladu s pravidly způsobilosti. V daném případě ověřil, že výdaje uvedené žalobcem, které mají být hrazeny z prostředků Evropské unie v rámci jím řízeného programu, nejsou v souladu s pravidly způsobilosti. Žalovaný tedy jednal tak, aby splnil požadavky na něj kladené výše uvedeným nařízením.

Žalovaný navrhl, aby žaloba na ochranu proti nečinnosti byla odmítnuta, popřípadě zamítnuta.

Při jednání konaném u zdejšího soudu dne 29. 7. 2015 setrval žalobce na svém návrhu a dále uvedl, že oznámení o snížení dotace je nicotné, protože snížit dotaci může postupem podle § 44a rozpočtových pravidel jen finanční úřad; ostatně i Ústavní soud dle žalobce v nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. 12/14 uvedl, že postup dle § 14e rozpočtových pravidel není konečný, je jen dočasným pozastavením výplaty dotace.

Žalovaný se z účasti na jednání omluvil a souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci bez jeho účasti.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Vzhledem k tomu, že žalovaný zpochybnil aktivní legitimaci žalobce, potažmo přípustnost žaloby, zabýval se soud nejprve těmito otázkami.

Otázka, zda správní orgán, který byl žalobcem označen jako žalovaný, je nečinný, je otázkou nikoli procesní, ale otázkou důvodnosti žaloby (shodně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č.j. 7 Ans 5/2008-164). Předmětem posouzení toho, zda je žalovaný správní orgán nečinný je i posouzení, zda má v konkrétním případě povinnost vydat rozhodnutí ve věci.

Pokud jde o výluky ze soudního přezkumu, zdejší soud uvádí, že

1. výluka ze soudního přezkumu zakotvená v § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel byla jednak zákonem č. 25/2015 Sb. s účinností od 20. 2. 2015 z tohoto ustanovení vypuštěna a jednak byla nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. 12/14, shledána odporující ústavnímu pořádku,
2. je-li určitý správní akt, který parametricky splňuje požadavky § 65 odst. 1 s. ř. s., vyloučen ze soudního přezkoumání, neznamená to, že se nelze domáhat soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu při vydávání takového správního aktu (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, čj. 5 Ans 5/2011-221).

Lze shrnout, že soud neshledal důvody pro odmítnutí žaloby.

Městský soud v Praze posoudil věc dle ust. § 79 odst. 1 věty 1 s.ř.s. a rozhodl dle ust. § 81 s.ř.s. na základě skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle ustanovení § 79 odst. 1 věty první s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Správní orgán je nečinný, pokud nekoná, přestože mu to zákon ukládá. Ust. § 79 chrání účastníky řízení před nečinností s důsledkem nerozhodování ve věci samé, nikoliv tedy před jinými procesními vadami nebo před nezákonnými rozhodnutími z hlediska hmotného práva. V takových případech je prostředkem obrany žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, ve které lze namítat i procesní pochybení.

Ze shora citovaného zákonného ustanovení rovněž vyplývá, že jedním z předpokladů pro úspěch nečinnostní žaloby je, aby žalovaný měl povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé (popř. osvědčení), resp. zda žalovaný měl pravomoc vydat rozhodnutí ve věci samé.

Městský soud v Praze nezjistil v daném případě, že by žalovaný nekonal, byl tedy nečinný a v důsledku jeho průtahů nedošlo k vydání rozhodnutí, jehož vydání se žalobce domáhá. Naopak je nesporné, že žalovaný vydal a zaslal žalobci správní akt, který označil „Oznámení č. S-0027/01/07 o snížení dotace“, přitom žalobce sám ponechal na úvaze soudu, zda správní akt označený žalovaným „Oznámení č. S-0027/01/07 o snížení dotace“ je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s.ř.s.

Pro posouzení konkrétní věci je rozhodná povaha předmětného správního úkonu. Ve správním aktu, který žalovaný označil „Oznámení č. S-0027/01/07 o snížení dotace“ a vydal dne 25.7.2014 pod č.j. MSMT-16893/2013-3, ministerstvo ve věci projektu registr. Č. CZ.1.05/2.1.00/01.0027 s názvem HiLASE: Nové lasery pro průmysl a výzkum, žalobci oznámilo, že v návaznosti na Oznámení o pozastavení plateb č. P-0027/01/01, P-0027/01/03, P-0027/01/04 v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace č. 0027/01/01 vydaným dne 29.8.2011, ve znění pozdějších dodatků, na základě výsledku šetření podezření na nesrovnalost podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční kontrole), ve smyslu ust. § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel, s přihlédnutím k rozhodnutí místně příslušného finančního úřadu ze dne 28.3.2014, č.j.: 1777919/14/2000-04708-104750, na základě porušení níže uvedených podmínek, že nevyplácí příjemci dotace část přiznané dotace, neboť se domnívá, že příjemce porušil rozpočtovou kázeň v níže uvedené výši, která odpovídá částce dotčené nesrovnalostí.

V odůvodnění žalovaný mj. uvedl, že na základě zprávy o daňové kontrole a z toho vyplývajících potvrzených nesrovnalostí bylo zjištěno, že příjemce zaplatil nezpůsobilé platby z projektového investičního a neinvestičního účtu a tím došlo k neoprávněnému použití dotačních prostředků. Ve smyslu § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel se na uvedené opatření nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.

Soud shledává výše popsaný správní akt rozhodnutím a to z následujících důvodů:

Pojem *rozhodnutí* je legislativní zkratkou, která je vyložena v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení se za *rozhodnutí* považuje úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti toho, kdo tvrdí, že byl přímo nebo v důsledku takového úkonu správního orgánu zkrácen na svých právech. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), vyplývá, že „*úkon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 s. ř. s.).*“

Po posouzení obsahu výše popsaného správního aktu dospěl soud k závěru, že v daném případě je úkon žalovaného rozhodnutím v materiálním významu tohoto pojmu, jaký má na mysli ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť se jím závazně mění veřejná subjektivní práva a to bez ohledu na to, že úkon žalovaného je představován neformálním přípisem. Je tomu tak proto, že z jeho obsahu vyplývá, že jím bylo změněno právo žalobce ohledně dotace ve výši, v níž mu byla v předcházejícím řízení udělena, jinými slovy, jde o rozhodnutí, které se dotýká právní sféry příjemce dotace.

Městský soud v Praze je si vědom, že tato otázka již byla řešena opakovaně i Nejvyšším správním soudem, který nezaujal ve všech případech shodný právní názor. Městský soud v Praze se shoduje se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2014, č.j. 8 Ans 4/2013, který mj. pod body 37. až 39. uvedl „*Nejvyšší správní soud se tedy zabýval tím, zda nevyplacení části dotace v důsledku tvrzeného porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie je činěno úkonem, který je třeba považovat v materiálním smyslu za rozhodnutí, neboť se jím ve skutečnosti mění práva a povinnosti a zda informaci příjemce o tomto postupu lze považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. Ustanovení § 14e odst. 1 je formulováno tak, že nejprve obsahuje dispozici (poskytovatel nemusí vyplatit část dotace) a teprve poté hypotézu (domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie). Mohlo by se jevit, že vyplácení dotace je faktickou činností, kterou se poskytovatel dotace rozhodne před jejím započítáním nebo v jejím*

průběhu změnit tak, že dotaci nebo její část nevyplatí a příjemce dotace o tom pouze informuje. Pak by nezákonné nevyplacení dotace představovalo spíše nezákonný zásah, proti němuž se lze bránit jiným typem soudní žaloby. Tak postup by však předpokládal, že tvrzený zásah skutečně není ani v materiálním smyslu rozhodnutím (srov. § 82 s. ř. s.). Nejprve by tedy bylo třeba i při této úvaze uzavřít, že poskytovatel dotace o nevyplacení její části nerozhoduje.

Tak tomu však není. K nevyplacení části dotace totiž nedošlo bez příčiny. Žalobce netvrdil, že by poskytovatel dotace dotaci bezdůvodně odmítl vyplatit. Žalobce nespatořoval nezákonný zásah v následku, tedy v tom, že nebyla dotace téměř zcela vyplacena, ale domáhal se vydání rozhodnutí, které by obsahovalo konkrétní důvody vedoucí k zásadnímu zkrácení dotace. I kdyby bylo za opatření považováno nevyplacení části dotace, bylo třeba posoudit, zda zde existuje právní titul pro takový postup. Jak již bylo uvedeno, nevyplacení dotace nebo její části je přípustné teprve tehdy, pokud je naplněna výše uvedené hypotéza § 14e odst. 1. Poskytovatel dotace musí nejprve učinit úvahu a rozhodnout, zda jsou splněny podmínky a může část dotace nevyplatit. Tomu zcela koresponduje poslední věta § 14e odst. 1, podle které poskytovatel přihlédne k závažnosti porušení (pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie) a jeho vlivu na dodržení a cíle dotace. Naposledy uvedené ustanovení jednoznačně stanoví zákonná kritéria, která je třeba zohlednit, pokud se poskytovatel rozhodne dotaci v části nevyplatit. A kde jinde by k takovému zhodnocení mělo dojít než při rozhodování o tom, zda jsou splněny podmínky pro takový postup.

Na věci nic nemění ani to, že § 14 odst. 2 ukládá poskytovateli povinnost informovat o opatření finanční úřad a příjemce dotace. Povinnost informovat určené subjekty o úkonu totiž nevypovídá o tom, zda je třeba takový úkon považovat z materiálního hlediska za rozhodnutí. Ustanovení § 14e odst. 2 je sice formulováno tak, že poskytovatel nejprve provede opatření a teprve poté o něm informuje. Je však třeba mít na paměti, že oním opatřením je v tomto případě nikoli aktivní úkon, ale svojí podstatou setrvání na nečinnosti – část dotace dosud nebyla proplacena a nadále proplacena nebude. Že k tomu poskytovatel přistoupil, je zřejmé právě až ze zaslané informace. Teprve tehdy poskytovatel deklaruje, že podle něj nastaly právním předpisem předpokládané okolnosti odůvodňující krácení dotace a důvody, proč poskytovatel zastává takový názor. Rozpočtová pravidla výslovně stanoví, že je třeba příjemci dotace sdělit rozsah krácení a důvody, pro které ke krácení došlo. Zákonné požadavky na řádné odůvodnění, přesné vymezení rozsahu krácení výplaty, požadavek přihlížet k závažnosti porušení pravidel a úvaha o vlivu porušení pravidel na dodržení cíle dotace jsou typickými hledisky, která musí správní orgán zohledňovat při své rozhodovací činnosti. Za takové situace proto Nejvyšší správní soud dospěl k přesvědčení, že sdělení o nevyplacení části dotace je třeba považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu.“

Soud proto vyslovil první dílčí závěr, že správní akt vydaný žalovaným dne 25.7.2014 pod č.j. MSMT-16893/2013-3, označený „Oznámení č. S-0027/01/07 o snížení dotace“ je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 a násl. s.ř.s.

Následně se soud zabýval otázkou, zda žalovaný vůbec měl povinnost, resp. pravomoc vydat rozhodnutí, kterým rozhodl o snížení výše dotace.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel poskytovatel nemusí vyplatit část dotace domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek

spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení v případě, že poskytovatel provede při proplácení dotace opatření podle odstavce 1, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění.

Podle odst. 4 tohoto ustanovení na opatření podle odstavců 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.

Podle § 44a odst. 3 rozpočtových pravidel fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do

a) státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. j) nebo jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. i) nebo j),

b) státního fondu, jestliže není státním fondem a porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky poskytnuté z tohoto státního fondu,

c) státních finančních aktiv, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky poskytnuté ze státních finančních aktiv,

d) Národního fondu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky poskytnuté z Národního fondu, nebo tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. d) nebo f) nebo jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. i) nebo j),

e) rezervního fondu organizační složky státu, která jí poskytla dotaci nebo návratnou finanční výpomoc, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. b) nebo h).

Podle odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel tohoto ustanovení do plnění povinnosti provést odvod za porušení rozpočtové kázně, kterým je neoprávněné použití dotace, se započítávají i částky, které poskytovatel dosud nevyplatil, protože se domnívá, že byla porušena rozpočtová kázeň.

Žalovaný v posuzovaném rozhodnutí označeném „Oznámení č. S-0027/01/07 o snížení dotace“ ze dne 25.7.2014, č.j. MSMT-16893/2013-3 ve věci projektu registr. Č. CZ.1.05/2.1.00/01.0027 s názvem HiLASE: Nové lasery pro průmysl a výzkum, rozhodl o snížení dotace s poukazem na ust. § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel, s přihlédnutím k rozhodnutí místně příslušného finančního úřadu ze dne 28.3.2014, č.j.: 1777919/14/2000-04708-104750 tak, že na základě porušení v rozhodnutí uvedených podmínek, nevyplácí příjemci dotace část přiznané dotace.

Žalovaný tedy dovedl svou pravomoc k vydání tohoto rozhodnutí z ust. § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel a z porušení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, přičemž tak učinil s přihlédnutím k rozhodnutí místně příslušného finančního úřadu ze dne 28.3.2014, č.j.: 1777919/14/2000-04708-104750.

Pravomoc žalovaného k vydání rozhodnutí, kterým je snížena výše dotace, však z ust. § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel dovést nelze.

Ust. 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel uvádí pouze, že do plnění povinnosti provést odvod za porušení rozpočtové kázně (kterým je neoprávněné použití dotace) se započítávají i částky, které poskytovatel dosud nevyplatil, protože se domnívá, že byla porušena rozpočtová kázeň. Nijak se však nedotýká pravomoci poskytovatele dotace

zasáhnout svým rozhodnutím do výše přidělené dotace. Jinými slovy, uvedené ustanovení neopravňuje poskytovatele dotace rozhodnout o snížení dotace, neboť z tohoto ustanovení žalovanému správnímu orgánu nevyplývá žádná pravomoc rozhodnout vrchnostensky o právech či povinnostech příjemce dotace.

Přesto soud nedospěl k závěru o absenci pravomoci žalovaného správního orgánu vydat předmětné Oznámení, neboť ta se odvíjí od ust. § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, dle kterého poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie ... , což de facto znamená, že opatřením ve smyslu uvedeného ustanovení o tuto částku poskytovatel výplatu dotace sníží a tuto skutečnost písemně příjemci i příslušnému finančnímu úřadu sdělí.

Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný správní orgán sice v napadeném správním aktu uvedl nesprávné ustanovení rozpočtových pravidel, na základě něhož vydal předmětný správní akt, dle soudu však nejde o vadu rozhodnutí takové intenzity, která by měla za následek nicotnost rozhodnutí. K pojmu nicotnosti se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č. j. 1 Afs 6/2005 - 65 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „*k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).*“ Právě popsané vady vyvolávající nicotnost správního aktu zdejší soud v případě žalobou napadených rozhodnutí neshledal a uvedení nesprávného ustanovení rozpočtových pravidel mezi takové vady počítat nelze.

S ohledem na výše uvedené, soud proto dospěl k dalšímu dílčímu závěru, že sice v daném případě byl naplněn předpoklad pro úspěch nečinnostní žaloby, kterým je povinnost, resp. pravomoc žalovaného správního orgánu vydat rozhodnutí, jehož se žalobce podanou žalobou domáhá, avšak současně, že žalovaný takové rozhodnutí již vydal a to dne 25.7.2014.

Ve vztahu k návrhu žalobce, aby soud uložil žalovanému rozhodnout o jeho rozkladu ze dne 4.9.2014, se soud zabýval otázkou existence opravného prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí. Soud vycházel z právní úpravy obsažené v ust. § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 19. 2. 2015, dle něhož se na opatření podle odst. 1 až 3 nevztahují obecné předpisy o správním řízení. To znamená, že v posuzované věci nelze aplikovat řádné opravné prostředky dle části druhé a třetí správního řádu, neboť aplikace těchto ustanovení § 14e odst. 4 vylučoval. Soud dále zkoumal, zda při vyloučení obecné úpravy obsažené ve správním řádu neexistuje zvláštní právní úprava zavádějící pro danou věc řádný opravný prostředek. Přitom shledal, že taková úprava není obsažena v rozpočtových pravidlech ani v jiném zákoně. Za této legislativní situace, kdy pro danou věc neexistuje zákonná úprava řádného opravného prostředku, nezbyvá než konstatovat, že v případě postupu podle § 14e rozpočtových pravidel se jednalo o jednostupňové řízení. Tím je pojmově vyloučena pravomoc odvolacího, resp. rozkladového orgánu rozhodovat o odvolání, resp. rozkladu. Jinými slovy, tam, kde zákon neumožňuje podat odvolání, resp. rozklad, neexistuje pravomoc a tím pádem ani povinnost správního orgánu vydat meritorní rozhodnutí o odvolání, resp. rozkladu.

Z uvedených důvodů tedy soud nemohl vyhovět žalobě ani v té části žaloby, v níž se žalobce domáhal, aby soud uložil povinnost vydat rozhodnutí o rozkladu žalobce podanému proti Oznámení ze dne 4. 9 2014.

Pro úplnost závěrem k argumentaci žalobce uplatněné při jednání, že snížit dotaci může jen postupem podle § 44a rozpočtových pravidel finanční úřad, popřípadě lze dotaci odejmout s poukazem na to, že Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. 12/14 uvedl, že postup dle § 14e rozpočtových pravidel není konečný a je jen dočasným pozastavením výplaty dotace, zdejší soud konstatuje, že podle výše citovaného § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel „*poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že ...*“. Nevyplacení části dotace předvídané v citovaném ustanovení fakticky nemůže znamenat nic jiného, než že se o tuto část původně přiznaná dotace sníží. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobce, že dotaci lze jen buď odejmout, anebo snížit postupem dle § 44a rozpočtových pravidel. Argumentaci citovaným nálezem Ústavního soudu nepovažuje zdejší soud v tomto bodě za přílehavou. Zdejšímu soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že opatření podle § 14e rozpočtových pravidel ve znění do 19. 2. 2015 nabývala ve správní praxi dvojí podobu, a to 1. opatření o pozastavení výplaty dotace a 2. opatření o snížení dotace, s tím, že s ohledem na tu kterou konkrétní věc zpravidla došlo nejprve k opatření prvnímu a po bližším prošetření následně k opatření druhému. V nynější věci má tato diferenciací ten význam, že skutkový základ, na jehož půdorysu Ústavní soud citovaný nálezu vydal, byl dán první (mírnější) z forem opatření podle § 14e rozpočtových pravidel, tj. opatřením o pozastavení výplaty dotace. Právě v tomto kontextu Ústavní soud vyslovil, že postup dle § 14e rozpočtových pravidel není konečný a je jen dočasným pozastavením výplaty dotace. Skutkový základ věci, kterou projednává zdejší soud, však je dán druhou (citelnější) z forem opatření dle § 14e rozpočtových pravidel, tj. opatřením o snížení dotace. Proto v tomto bodě nelze argumentovat tím, že se může jednat jen o dočasné pozastavení výplaty dotace.

Neboť shledal soud žalobu nedůvodnou, zamítl ji v souladu s ust. § 81 odst. 3 s.ř.s.

Pokud jde o náklady řízení, soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. července 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.